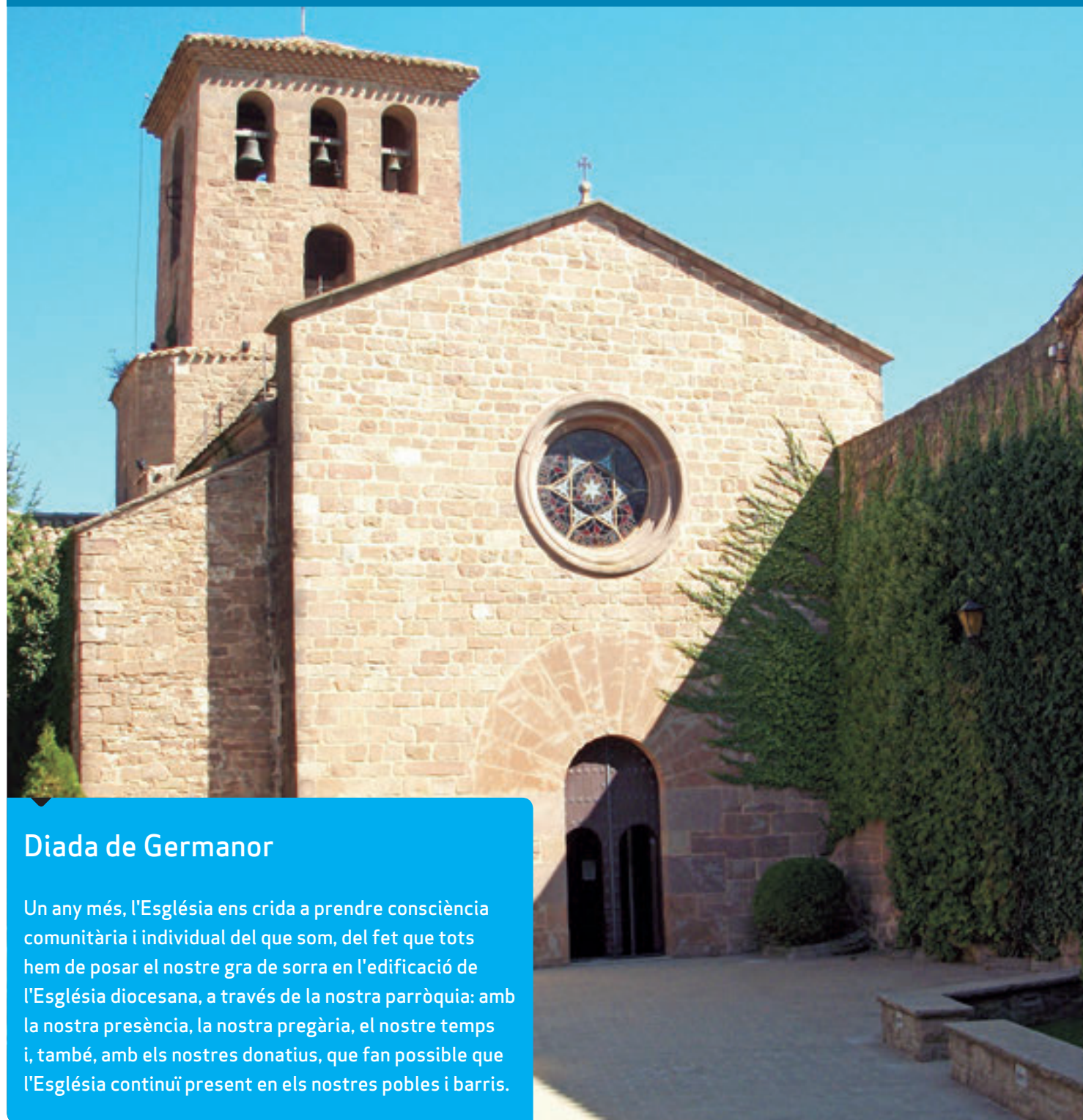

Full diocesà

8 de novembre del 2015

p5 – Beatificació de dos màrtirs, fills del bisbat

p6-7 – Conclou el Sínode de la Família

Diada de Germanor

Un any més, l'Església ens crida a prendre consciència comunitària i individual del que som, del fet que tots hem de posar el nostre gra de sorra en l'edificació de l'Església diocesana, a través de la nostra parròquia: amb la nostra presència, la nostra pregària, el nostre temps i, també, amb els nostres donatius, que fan possible que l'Església continuï present en els nostres pobles i barris.

«Aquesta viuda pobra és la que ha donat més de tots»

Diumenge XXXII durant l'any / Cicle B

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquell temps el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure.» Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa.» Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam.»

Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dona-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de la farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que Senyor enviarà la pluja al país.»

Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

(17,10-16)

Salm responsorial

Lloa el Senyor, ànima meva.

(Salm 145)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'oferir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món.

De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada, com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

(9,24-28)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús, [instruint la gent els deia: «No us fieu dels mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filactèries ben llargues. Són els qui seran judicats més rigorosament.»] Estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobra que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobra és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia.»

(12,38-44)

«Semblament el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se...»

Generositat sense límits

Joan Mir i Tubau, prev.

Avui dia es valora molt la imatge, el fet de tenir «bona imatge». És a dir, es valora l'aspecte extern de les persones. Però Jesús ho veu d'una altra manera: el que compta, el que és important, és la intenció, el cor, la sinceritat amb què fem les coses.

Jesús posa dos exemples que es contraposen. D'una banda, els mestres de la llei (els experts a interpretar les sagrades escriptures) cuiden molt la imatge externa: «Els agrada de passejar-se amb els seus vestits... que els facin ocupar els primers llocs...», però el seu cor és dolent: «devoren els béns de les viudes», i, a l'hora de resar, no són sincers, sinó que s'exhibeixen: «per fer-se veure, es posen filactèries ben llargues».

D'altra banda, a la sala del tresor del temple de Jerusalem passen coses que no agraden a Jesús: «Molts rics hi tiraven molt», i això els donava «bona imatge», però la seva generositat no els sortia del cor. Una viuda pobre hi tirà molt poc; això, vist de fora estant, donava «mala imatge». Però Jesús destaca la diferència fonamental entre aquests rics i la viuda pobre: els uns donen del que els sobra; en canvi, la viuda pobre, «que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia». Un acte de generositat extraordinària i de confiança total en Déu, però que, als ulls de la gent, no dona «bona imatge».

En la lectura primera una altra viuda pobre, que vivia en país pagà, és protagonista: malgrat la seva pobresa, acull la petició d'Elies i el profeta la recompensa amb un miracle. És un acte de generositat, el d'aquesta viuda, que prové d'un cor també molt gran i ple de confiança en Déu.

La imatge

L'ofrena de la vídua (1876). João Zeferino da Costa.

Tendim a l'ostentació, a fer-nos valer el bé que fem encara que no ens costi gaire. Jesús, en canvi, valora més la qualitat que la quantitat. Les seves matemàtiques són diferents. No lloà els qui havien donat molt del que els sobrava, sinó la dona, viuda i pobre, que ho donà tot perquè estimava Déu i se'n fiava. Les aparences enganyen.

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

9 dilluns

—La Dedicació de la Basílica del Laterà (s.VI)
—Sant Teodor, màrtir (†304)
Ezequiel 47,1-2-9.12 / Salm 45 /
Joan 2,13-22

10 dimarts

—Dedicació de la catedral de Solsona
—Sant Lleó el Gran, papa (s.V)
—Sant Andreu Avel·lí, (1521-1608)
Saviesa 2,23-3,9 / Salm 33 /
Lluc 17,7-10

11 dimecres

—Sant Martí de Tours, bisbe (†397)
Saviesa 6,1-11 / Salm 81 /
Lluc 17,11-19

12 dijous

—Sant Josafat, bisbe (1580-1623)
—Sant Emilià, prevere (†574)
Saviesa 7,22-8,1 / Salm 118 /
Lluc 17,20-25

13 divendres

—Sant Leandre, bisbe (s.VI)
—Sant Dídac, religiós (1400-1463)
Saviesa 13,1-9 / Salm 18 /
Lluc 17,26-37

14 dissabte

—Sant Eugeni, bisbe (s.I)
Saviesa 18,14-16;19.6-9 /
Salm 104 / Lluc 18,1-8

15 diumenge XXXIII de durant l'any / Cicle B

—St. Albert el Gran, bisbe (1206-1280)
—Sant Leopold, laic (s.XII)
Daniel 12,1-3 / Salm 15 / Hebreus
10,11-14.18 / Marc 13,24-32

Jornades d'entrenament Alpha a Barcelona

Comissió Alpha DEAS / Montse Martin

El cap de setmana del dia 23, divendres, al dia 25, diumenge, d'octubre es va dur a terme a Barcelona un entrenament Alpha organitzat per la Delegació de Joventut de l'arquebisbat.

Per a aquest entrenament es va tenir la sort de comptar amb el director de l'Alpha d'Espanya, Tote Barrera, i la seva col·laboradora Emma.

Cal remarcar la notable assistència de participants del nostre bisbat: 18 persones procedents de Berga, Tàrraga, Cervera, Solsona i Súria, els quals van poder tornar a viure l'ambient que genera Alpha, ja que la majoria havien passat per aquest curs i van reviure la felicitat que dona sentir-se «mimat» per l'Esperit Sant.

El Tote, l'Emma i la Teresa Valero van fer un recorregut des de l'inici, «com convidar a l'Alpha?», fins al «després, què?», passant, com no podia ser d'una altra manera, per la vetlla de l'Esperit Sant. Totes les persones que es trobaven a l'entrenament van experimentar l'amor del Pare, sentint com es feia notar en cadascun d'ells.

Es va comptar amb el testimoni de Joan Sabe, que va explicar la seva experiència fent l'Alpha al centre penitenciari de joves de Quatre Camins. També va haver-hi l'experiència de dues noies universitàries que es dediquen a fer Alpha a joves del seu entorn. Durant tot l'entrenament es va viure un ambient de germanor difícil de trobar. Com uneix l'amor al Pare!

Amb el testimoni de dues noies universitàries que es dediquen a fer Alpha a joves del seu entorn, els assistents van gaudir de la seva joia, de la seva força i de la seva valentia, només possible a través de l'amor de Déu.

Necrològica

Mn. Pau Bordera i Canals

El dia 26 d'octubre va morir, als setanta-set anys d'edat, Mn. Pau Bordera i Canals, prevere del bisbat de Solsona.

Mn. Pau Bordera va néixer a Bellpuig el dia 2 de març de 1938. L'any 1952 va entrar al seminari de Solsona i va ser ordenat prevere el dia 25 de juliol de 1964, a Tàrraga.

Els seus destins i càrrecs foren: coadjutor de Cardona; regent de Frontanyà; regent de Serrateix; regent de Castelladral; encarregat de Salo; auxiliar de Súria; ecònom de Seana; ecònom de Sant Antolí; encarregat de Talavera, els Hostals i Pallerols; ecònom de Sidamon; encarregat de Fondarella; rector de Golmés; AP de Vila-sana. L'any 2004 fou destinat a Torà com a rector de la parròquia i les seves agrupades. Allà va residir fins que es va jubilar l'any 2013. Des d'aleshores va residir a Bellpuig, el seu lloc natal.

Des de la diòcesi lamentem molt la seva mort, preguem per ell i per la seva família, i demanem al Pare del cel que l'aculli a la seva glòria. Agraïm a Mn. Pau tots els anys dedicats al ministeri sacerdotal.

Cadena de pregària per les vocacions — novembre 2015

Delegació de Vocacions

Recordem que aquest mes de novembre a totes les diòcesis de Catalunya s'organitza la «Cadena de pregària per les vocacions». Des de la Delegació de Vocacions organitzen una graella, en la qual les parròquies, les comunitat religioses i qualsevol fidel que pel seu propi compte puguin comprometre's a pregar durant 30 minuts (o més) poden apuntar-s'hi. Els dies que encara queden per pregar a la nostra diòcesi són el 14 i 24 de novembre. Els interessats poden contactar amb el correu electrònic vocacions@hotmail.com o amb el telèfon 656.39.75.82 (Eva).

Oferim un breu testimoni de l'Oriol, seminarista major del bisbat, que ens diu com la pregària de tots nosaltres per les vocacions dóna el seu fruit i és poderosa: «A finals d'estiu sentia com una càrrega d'oració que era com una invitació i companyia de Déu fonda i amb caliu, pensava que era la pregària universal de l'Església. Sabia que no era indiferent.»

Cadena
de pregària
per les Vocacions

Beatificació de dos màrtirs, fills de la diòcesi, de l'orde dels caputxins

Mn. Josep M. Montiu

El dissabte dia 21 d'octubre seran beatificats vint-i-sis frares màrtirs de l'orde dels caputxins, entre ells dos nascuts a la nostra diòcesi: fra Frederic de Berga (Martí Tarrés i Puigpelat) i fra Tarsici de Miralcamp (Josep Vilalta i Saumells). La celebració tindrà lloc a la catedral de Barcelona a 2/4 de 12 del matí. Des de l'arxiprestat del Berguedà Nord s'organitza un autocar per poder participar-hi; telèfon de contacte: 93 821 00 64. Publiquem una breu semblança de cadascun dels màrtirs. Per a llegir-la sencera aneu a www.bisbatsolsona.cat.

Fra Frederic de Berga

Nasqué l'any 1877 a la Creu de la Pinya, casa de pagès de Berga. Després d'haver estudiat durant un temps al Seminari diocesà de Solsona, passà al noviciat dels franciscans caputxins, a Arenys de Mar. L'any 1901 fou ordenat prevere. Fou destinat a Amèrica Central, Sarrià, Igualada... El juliol de 1936 fra Frederic hagué de fugir del convent caputxí d'Arenys de Mar,

del qual era superior. Finalment es refugià a Barcelona. El matí del 16 de febrer de 1937 escorcollaren el pis on estava amagat i se l'endugueren detingut. Aquella nit, a la Bonanova, morí màrtir. Fou enterrat a una fossa comuna.

Fra Tarsici de Miralcamp

Nasqué l'any 1912 a Miralcamp. Després d'estudiar durant un temps al Seminari diocesà de Solsona, ingressà al Seminari caputxí d'Igualada. L'any 1928 féu els vots religiosos. En 1935 fou ordenat prevere. Fou destinat a Igualada. Cridada la seva lleva a files, es presentà a Lleida. El destinaren a les oficines militars. Poc després el reconegueren com a religiós, el denunciaren com a tal i el tancaren a la presó. La nit del 19 al 20 d'agost fou un dels setanta-dos, tots ells religiosos i sacerdots, que foren duts de la presó al martiri. Fra Tarsici aconseguí el martiri el 20 d'agost de 1936 al cementiri de Lleida. L'enterraren en una fossa comuna.

Conclou a Roma el Sínode de la Família: a l'espera de les paraules del Papa

Redacció

La Relació Final del Sínode dels Bisbes, després de la seva votació el dissabte 24 a la tarda, va ser presentada al papa Francesc, el qual va autoritzar la seva immediata publicació i que va ser presentada a la Sala de Premsa de la Santa Seu.

La Relació Final, a més, ha estat integrada amb les aportacions de l'actual Sínode, la XIV Assemblea General Ordinària, que s'ha celebrat al Vaticà del 4 al 25 d'octubre del present any, sobre el tema «La vocació i la missió de la família en l'Església i en el món contemporani». La consulta a totes les diòcesis va servir per confecció de l'*Instrumentum laboris* que serveix de base a la discussió sinodal

El document, que aborda els problemes de la família en el món d'avui a 360 graus, ha estat votat fil per randa i tots els punts han estat aprovats per àmplia majoria. Fins i tot els números 84, 85 i 86, definits pels mitjans de comunicació com la «comunió als divorciats i tornats a casar» i que eren els més espinosos, han obtingut més dels 2/3 de les aprovacions.

El text ha estat lliurat al sant pare Francesc, que haurà de decidir si fa una exhortació apostòlica o un document magisterial, i la seva paraula com a successor de l'apòstol Pere serà la que definirà com l'Església haurà de procedir.

A continuació indiquem la part principal dels punts 84, 85 i 86, d'un document que en els seus 94 punts conté una gran amplitud de temes.

Els divorciats i tornats a casar civilment

En el punt 84, s'indica que els divorciats i tornats a casar civilment «han de ser més integrats en les comunitats cristianes» però evitant «ocasions d'escàndol». Recorda que «són batejats, germans i germanes, i la seva participació pot expressar-se en diversos serveis a l'Església, i per tant «és necessari destriar quines formes d'exclusió actualment practicades en àmbit litúrgic, pastoral, educatiu i institucional poden ser superades».

El punt 85 cita l'exhortació apostòlica *Familiaris consortio*, escrita en 1981 per sant Joan Pau II, el qual va oferir un criteri generalitzat que queda com la base per a l'avaluació d'aquestes situacions. «Saben els pastors que per amor de la veritat estan obligats a destriar bé cada situació. Existeix de fet diferència entre els qui s'han esforçat per salvar el primer matrimoni i han estat abandonats de manera enterament injusta, dels qui per greu culpa han destruït un matrimoni canònicament vàlid. Hi ha també els qui han contret una segona unió amb vista a l'educació dels fills i estan subjectivament segurs

en la seva consciència que l'anterior matrimoni, irreparablement destruït, no havia estat mai vàlid» (FC, 84).

Per això l'actual relació final indica que «és tasca dels preveres acompanyar les persones afectades en el camí del discerniment d'acord amb els ensenyaments de l'Església i les orientacions del bisbe».

Afegeix també que en aquest procés els divorciats i tornats a casar han de fer un examen de consciència, amb moments de reflexió i de penediment, preguntant-se com s'han comportat envers els propis fills quan el matrimoni va entrar en crisi; si va haver-hi intents de reconciliació; la situació del company abandonat; les conseqüències de la relació amb la resta de la família i la comunitat de fidels; de l'exemple que això significa per als joves que es preparen al matrimoni.

El text indica que a més «no es pot negar que en algunes circumstàncies la imputabilitat i responsabilitat d'una acció pot ser disminuïda o anul·lada a causa de diversos condicionaments». La relació final conclou: «el discer-

niment pastoral, prenent en compte la consciència rectament formada de les persones, ha de fer-se càrrec d'aquestes situacions. Tampoc les conseqüències dels actes realitzats no són necessàriament les mateixes en tots els casos». El punt 86 indica en la seva part principal que «el recorregut d'acompanyament i discerniment orienti aquests fidels a prendre consciència de la seva situació davant de Déu». Parla també dels col·loquis amb el sacerdot, dels obstacles i passos que poden afavorir la participació en la vida de l'Església.

Sobre el «matrimoni» homosexual

Els pares sinodals han estat clars a l'hora de rebutjar qualsevol legislació que equipari, si més no remotament, les unions homosexuals amb el matrimoni.

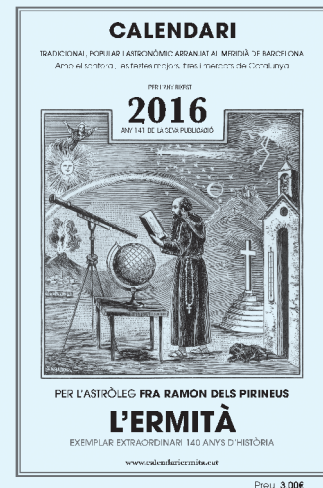
Consideren que «no hi ha cap fonament per a assimilar o establir analogies, ni tan sols remotament, entre les unions homosexuals i el disseny de Déu per al matrimoni i la família». El Sínode creu en tot cas totalment inacceptable que les esglésies locals sofreixin pressió en aquest assumpte.

El llibre

El calendari de l'ermità

140è aniversari

Aquest any es compleixen 140 anys de l'edició anual ininterrompuda del popular *Calendario del ermitaño de los Pirineos*. Per celebrar-ho, Edicions Morera n'ha publicat un número extraordinari, tant en castellà com per primer cop en català —*El calendari de l'ermità*—, actualitzant-ne continguts, seccions i col·laboradors, com ara el P. Valentí Serra de Manresa, que el consolida com un referent indiscutible de la informació del calendari festiu i laboral del món rural i de la cultura tradicional i popular. *El calendari de l'ermità* és considerat avui a Catalunya un dels darrers exponents d'una tradició editorial de calendaris populars que arrencà amb força a la segona meitat del segle XIX. Una trajectòria sòlida que fa que sigui considerat part del patrimoni etnogràfic català.

Menys per a més

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Tots coneixeu el meu estil pastoral presencial i directe. Sóc un bisbe que m'agrada ser a tot arreu, que frueixo inventant i executant, que em plau el contacte amb la gent i que gairebé sempre dic que sí quan hi ha forat a l'agenda.

Ja fa uns anys que vaig començar a canviar aquest estil limitant les meves sortides de la diòcesi. M'arribaven moltes peticions, si podia les acceptava i notava que això condicionava la meva dedicació a la diòcesi. Des d'aleshores només surto per a atendre les activitats principals vinculades amb els càrrecs que tinc a les Conferències Episcopals Tarraconense i Espanyola.

El juliol passat, vaig participar en unes jornades de formació sobre "lideratge pastoral". Fou ocasió per adonar-me, de nou, que havia de reduir la meua presència directa en activitats i celebracions per tal de dedicar-me més i millor a l'acompanyament i a la capacitació dels meus col·laboradors. Vaig veure que la meua pretensió de ser a tot arreu limitava la promoció i capacitació de nous líders. Aquest setembre, vaig convocar tots els que hi assistírem per a discernir plegats els canvis necessaris a la nostra pastoral. De fet, ja sabia que no era sol en

la dificultat per a delegar, acompanyar i formar els col·laboradors. Feia temps que sentia qui deia: Per què un Pla pastoral d'evangelització si amb el que ja fem no arribem a tot arreu?

Comparteixo en veu alta les decisions que he pres i ja estic aplicant per a modificar el meu estil pastoral:

1. He renunciat a la meua presència directa en aquelles delegacions diocesanes on exercia directament de consiliari (Evangelització, Joventut, Càritas) i mantinc només una presència plena a la delegació de vocacions i al Seminari Menor.
2. Limito la meua presència a les parròquies –llevat de la visita pastoral i les confirmacions-, així com en reunions i activitats de delegacions diocesanes i de grups parroquials.
3. Prioritzo l'acompanyament pastoral dels rectors i dels col·laboradors laics de la diòcesi -una trobada trimestral personal i una jornada formativa en grup d'aquells que ho vulguin-. Aquests canvis, per a la majoria de fidels, suposaran veure'm menys. Confio que ho entengueu i m'encomaneu. Em passejaré menys, seré menys popular, però intentaré treballar més a fons perquè el nostre gran desafiament evangelitzador no es freni per manca de nous agents.

